

Sygn. akt I ACa 28/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Lamparska
Sędziowie:	SSA Sławomir Jurkowicz SSO del. Magdalena Cichocka (spr.)
Protokolant:	Katarzyna Stalewska

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością**

w L.

przeciwko **T. K., M. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 15 maja 2012 r. sygn. akt VI GC 20/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

w L. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz solidarnie od pozwanych G. W., W. M., M. W. i T. K. kwoty 471.467,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie pozwu wskazała, że jej poprzednik prawny (...) Sp. z o.o. zawarła z (...) Sp. z o.o. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umowy najmu lokali, w ramach których występowała jako wynajmujący. Spółka (...) nie wypełniała zobowiązań umownych tj. nie regulowała czynszów i opłat, które wynikały z zawartych umów najmu, nie dokonała otwarcia lokali

w terminach przewidzianych umowami i nie doręczyła stosownych dokumentów związanych z zabezpieczeniem umownych roszczeń strony powodowej, tj. gwarancji bankowej, w związku z czym naliczono jej kary umowne. Strony umowy najmu zawarły w dniu 11 grudnia 2009r. porozumienie, rozkładające spłatę wynikłego z w/w okoliczności zadłużenia najemcy na raty. Zabezpieczeniem ugody były wystawione przez Spółkę (...) weksle własne in blanco, płatne na zlecenie wynajmującego. Spółka wystawiła weksel na kwotę 412.277,20 zł, na którą składało się zadłużenie z tytułu niezapłaconych faktur w wysokości 227.841,07 zł oraz kwota 184.436,13 zł z tytułu części naliczonych Spółce (...) kar umownych.

Sąd Okręgowy w Legnicy prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 16 czerwca 2010r.

sygn. akt VI GNc 114/10 zasądził od Spółki (...) na rzecz (...)

Sp. z o.o. w/w należność, wraz z odsetkami od dnia 15 czerwca 2010r. Strona powodowa wszczęła na podstawie powyższego tytułu wykonawczego postępowanie egzekucyjne. Egzekucja jednakże okazała się bezskuteczna, w związku z czym postanowieniem z dnia 25 maja 2011r. komornik sądowy umorzył postępowanie w sprawie, egzekwując jedynie kwotę 18.230,76 zł. W zaistniałym stanie faktycznym, na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. strona powodowa zażądała przedmiotowej należności od pozwanych, którzy w czasie powstania zobowiązań Spółki (...) pełnili funkcję członków jej zarządu, o czym świadczą dane ujawnione w KRS oraz ogłoszenia figurujące w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.

W dniu 31 sierpnia 2011r. Sąd Okręgowy w Legnicy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, sygn. akt VI GNc 208/11, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwani M. W. i T. K. złożyli zarzuty od powyższego nakazu zapłaty i wnieśli o jego uchylenie, oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania, wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Zarzucili, że zaprzestali pełnienia funkcji członków zarządu w Spółce (...) przed powstaniem okoliczności, z których strona powodowa wywodzi roszczenie. Pozwana M. W. złożyła rezygnację z dniem 24.12.2009r., zaś pozwany T. K. taką rezygnację złożył z dniem 31.12.2009r. Rezygnacje zostały skutecznie złożone Spółce (...). Pozwani M. W. i T. K. podkreślili, że terminy wynikające z porozumienia spółek z dnia

11 grudnia 2009r. wykraczały poza czasookres sprawowania przez nich funkcji członków zarządu w spółce (...). Ponadto w czasie, gdy oni byli członkami zarządu, należności ich spółki wynikające z umowy najmu były na bieżąco regulowane.

Pozwani G. W. i W. M. nie złożyli sprzeciwu od w/w nakazu zapłaty i w stosunku do nich orzeczenie uprawomocniło się.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 maja 2012r. Sąd Okręgowy w Legnicy utrzymał w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia

31 sierpnia 2011r. sygn. akt VI GNc 208/11 w stosunku do pozwanych M. W. i T. K. – pozwanych solidarnie z pozwanymi W. M. i G. W., co do których nakaz jest prawomocny.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące istotne ustalenia faktyczne:

(...)Sp. z o.o. z siedzibą w L. jako wynajmujący zawarła

w dniu 2 kwietnia 2009r. z (...) Sp. z o.o. we W. (następnie (...) Sp. z o.o.) jako najemcą umowy najmu lokali nr (...) i (...) w Galerii Handlowej (...) w K.. W dniu 11 grudnia 2009r. (...)Sp. z o.o. i (...)Spółka z o.o. zawarły porozumienie w sprawie płatności, w którym (...) Spółka z o.o. oświadczyła, że pozostaje w zwłoce z zapłatą czynszu podstawowego za okres od 1 lipca 2009r. do 31 listopada 2009r. na łączną kwotę 13.362,80 Euro plus podatek VAT. Ponadto przyznała, że w związku z jej zwłoką

w otwarciu lokalu, (...) Sp. z o.o. przysługuje prawo żądania kary umownej w kwocie 48.106,08 Euro i w kwocie 45.774,72 Euro, a w związku z opóźnieniem najemcy w doręczeniu gwarancji bankowej na zabezpieczenie roszczeń wynajmującego, prawo do naliczenia kary umownej w wysokości 187.079,20 Euro. Zabezpieczeniem umów najmu i ugody były wystawione przez Spółkę (...) weksle własne in blanco, które wynajmujący miał prawo wypełnić w razie nie wywiązania się przez najemcę z warunków ugody. Powodowa spółka wypełniła weksel na kwotę 412.277,20 zł,

na którą składało się zadłużenie z tytułu niezapłaconych faktur w wysokości 227.841,07 zł oraz kwota 184.436,13 zł z tytułu części naliczonych Spółce (...) kar umownych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla z dnia 16 czerwca 2010r. sygn. akt VI GNc 114/10 Sąd Okręgowy w Legnicy nakazał pozwanemu (...) Sp. z o.o. we W. zapłacić (...) Sp. z o.o. kwotę 412.277,20 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 czerwca 2010r. do dnia zapłaty i kosztami procesu w kwocie 12.371 zł. W/w orzeczeniu została nadana klauzula wykonalności.

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2011r. sygn. akt VI GCo 11/11 w/w tytułowi egzekucyjnemu nadano klauzulę wykonalności na rzecz strony powodowej, na którą przeszło uprawnienie wierzyciela E.F. (...) Sp. z o.o.

Postanowieniem z dnia 4 maja 2011r. w sprawie o sygnaturze KM 1997/10 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) umorzył postępowanie egzekucyjne skierowane przez (...) Sp. z o.o. w L. przeciwko (...) Sp. z o.o. we W., prowadzone na podstawie w/w tytułu egzekucyjnego, w oparciu o art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., z uwagi na brak majątku, z którego można prowadzić dalszą egzekucję.

W Krajowym Rejestrze Sądowym ujawniono wykreślenie pozwanej M. W. z zarządu (...) Sp. z o.o. z dniem 27 września 2010r. Pozwany Z. K. nadal figuruje w KRS jako członek zarządu spółki.

W piśmie z dnia 23 grudnia 2009r. pozwana M. W. złożyła rezygnację ze stanowiska Wiceprezesa Zarządu w (...) Sp. z o.o. z dniem

24 grudnia 2009r. W piśmie z dnia 24 grudnia 2009r. pozwany Z. K. złożył rezygnację ze stanowiska Prezesa Zarządu w (...) Sp. z o.o.

z dniem 31 grudnia 2009r. Na obu pismach widniały adnotacje, że dotarły one do Spółki w dniu 24 grudnia 2009r., poczynione przez pozwanych M. W.

i Z. K.. W tym samym dniu Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) Sp. z o.o. podjęło uchwałę w sprawie przyjęcia rezygnacji pozwanego Z. K. z funkcji Prezesa Zarządu z dniem 31 grudnia 2009r.

i pozwanej M. W. z funkcji Wiceprezesa Zarządu z dniem 24 grudnia 2009r.

Podpis pozwanego T. K. jako prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. znajdował się na wniosku z września 2010r. o wykreślenie pozwanej M. W. jako osoby wchodzącej w skład zarządu spółki i na piśmie uzupełniającym braki wniosku.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd Okręgowy zważył, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ten wskazał, że strona powodowa dochodziła od pozwanych solidarnie wskazanej w pozwie należności na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., tj. z tytułu odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. za zobowiązania spółki. Obrona pozwanych M. W. i T. K. ograniczała się do zarzutu, że przestali być oni członkami zarządu pozwanej spółki przed

powstaniem okoliczności, z których strona powodowa wywodziła swoje roszczenie.

Zdaniem Sądu I instancji – wbrew twierdzeniom pozwanych – ze zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego wynikało jednak, że strona powodowa wykazała wystąpienie wszystkich przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h., w tym przesłankę pozostawania przez pozwanych M. W. i T. K. członkami zarządu spółki w czasie istnienia zobowiązania spółki wobec wierzyciela.

Sąd Okręgowy powołał się tu na jednolite stanowisko, jakie wykształciło się orzecznictwie i w doktrynie, zgodnie z którym, przesłankami odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. są: istnienie określonego zobowiązania spółki

z o.o. w czasie, w którym dana osoba była członkiem zarządu spółki oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce, czy to w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu (tak wyrok SN z dnia 15 czerwca 2011r., V CSK 347/10,

LEX nr 1027201). Przy czym objęcie odpowiedzialnością danego członka zarządu dotyczy wszystkich zobowiązań spółki, których podstawa istniała w czasie sprawowania przez niego funkcji, a więc także zobowiązań jeszcze wtedy niewymagalnych, co jest uzasadnione tym, że ogłoszenie upadłości, o które członek zarządu lub likwidator powinien wystąpić w celu przeciwdziałania bezskuteczności egzekucji, spowodowałoby wymagalność także zobowiązań niemających dotychczas takiej cechy (tak min. wyrok SN z 25 listopada 2010r., III CNP 3/10, LEX nr 970077 czy wyrok z 9 lutego 2011r., V CSK 188/10, LEX nr 1102881).

Stosując powyższą wykładnię w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, Sąd Okręgowy przyjął, że nawet jeśli oboje pozwani utracili status członków zarządu (...) Sp. z o.o. pod koniec grudnia 2009r., o czym przesądziły ich rezygnacje

i uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki z 24 grudnia 2009r., (wpis do KRS ma bowiem charakter wyłącznie deklaratoryjny w stosunkach wewnętrznych spółki – tak orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1999r., V CKN 186/00, OSNC 2000 nr 4, poz. 67, czy z dnia 8 grudnia 2010r.,

V CSK 172/10, niepubl.), to z treści porozumienia stron z dnia 11 grudnia 2009r. jednoznacznie wynikało, że już na dzień zawarcia tej ugody tj. w czasie, gdy pozwani pozostawali jeszcze członkami zarządu (...) Spółki z o.o., spółka ta posiadała wobec poprzednika prawnego strony powodowej opisane w ugodzie zadłużenie, będące podstawą wystawienia weksla, którego dotyczył nakaz zapłaty z dnia

16 czerwca 2010r. sygn. akt VI GNc 114/10. Istniała więc już wówczas podstawa zobowiązań spółki, zasądzonych przedmiotowym tytułem egzekucyjnym, nawet jeśli termin zapłaty wskazanych w porozumieniu świadczeń został w wyniku ugody warunkowo przesunięty na 2010r. Spółka (...) nie była jednak w stanie dotrzymać warunków zawartego z powódką porozumienia, co potwierdza, że jego podpisanie było niecelowe, już w tym czasie istniała niewypłacalność spółki

i na pozwanych, jako członkach jej zarządu, spoczywał obowiązek wystąpienia

z wnioskiem o ogłoszenie upadłości spółki. Zaniechanie powyższych środków ściągnęło, w ocenie Sądu I instancji, na pozwanych odpowiedzialność

z art. 299 k.s.h. za zobowiązania spółki. Istniała bowiem także druga przesłanka odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h., gdyż z treści przedłożonego do akt sprawy postanowienia komornika sądowego z dnia 4 maja 2011r. w sprawie o sygnaturze KM 1997/10 wynikało, że egzekucja prowadzona przeciwko spółce (...) min.

z ruchomości, kont bankowych czy wierzytelności okazała się bezskuteczna, czemu pozwani nie zaprzeczali. Sąd Okręgowy podkreślił też, że pozwani nie powołali się na inne okoliczności egzoneracyjne z art. 299 § 2 k.s.h., niż sugerowany przez nich brak winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, w sytuacji gdy to na nich, w myśl art. 6 k.c., spoczywał ciężar wykazania tych okoliczności.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiedli pozwani M. W. i T. K., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego to jest art. 299 § 1 k.s.h. w związku

z art. 506 k.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie, co wyrażało się

przyjęciem odpowiedzialności pozwanych M. W. i T. K. za zobowiązania spółki w sytuacji, gdy zobowiązanie to stało się wymagalne dopiero po dacie rezygnacji pozwanych z członków zarządu, za sprawą ugody, w której terminy spłaty zostały ustalone na styczeń, luty i marzec następnego roku, zaś co do wymagalności kary umownej wprowadzony został warunek zawieszający;

2. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, to jest art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez nieuprawnione uznanie, że pozwani mogli mieć jakikolwiek wpływ na dotrzymanie zobowiązań, wynikających z zawartej ugody, w sytuacji gdy ich wymagalność przypadała już na okresy, w których nie pełnili oni funkcji w spółce, jak również poprzez nieuprawnione i sprzeczne z materiałem dowodowym uznanie, że pozwani ponoszą odpowiedzialność z tytułu kary umownej, podczas gdy w ugodzie

z dnia 11.12.2009r. wprowadzono warunek, w przypadku spełnienia którego kara w ogóle nie stałaby się wymagalna;

3. błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, polegający na przyjęciu, że pozwani ponoszą odpowiedzialność na podstawie art. 299 k.s.h. w sytuacji, gdy strona powodowa odnowiła w ugodzie ze spółką zobowiązanie, wprowadzając jednocześnie terminy spłaty w okresie, w którym pozwani nie pełnili funkcji w spółce.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwani wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu swojej apelacji powodowie wskazali, że ugoda z dnia 11 grudnia 2009r. miała formę odnowienia, które umorzyło dawne zobowiązanie i spowodowało powstanie nowego. Nadto powodowie odwołali się do takich poglądów orzecznictwa, wedle których brak jest podstaw odpowiedzialności członka zarządu w oparciu o art. 299 k.s.h. za zobowiązania spółki, po dacie wygaśnięcia mandatu członka zarządu.

Strona powodowa złożyła odpowiedź na apelację, w której wniosła o oddalenie apelacji pozwanych w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanych M. W. i T. K., jako nieuzasadniona, podlegała oddaleniu.

Jeśli chodzi o ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji to Sąd Apelacyjny podziela je w całości, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia.

Trzeba wskazać, iż jeden z zarzutów apelacji pozwanych, zarzucał Sądowi I instancji naruszenie zasady z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że pozwani mieli wpływ na regulację zobowiązań przez spółkę (...), mimo że nie pozostawali już członkami zarządu tej spółki. Sąd Apelacyjny zarzutu tego nie podziela, gdyż w jego ocenie ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy opierały się na wszechstronnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd I instancji dokonał tej oceny, biorąc pod uwagę zasady logiki, doświadczenia życiowego oraz wiedzy i nie naruszył przy tym zasad swobodnej oceny dowodów. Trzeba tu wyraźnie stwierdzić, że w dużej mierze w przedmiotowej sprawie stan faktyczny nie był pomiędzy stronami sporny. Zdaniem Sądu II instancji spór ogniskuje się bowiem na kwestii, czy w tym stanie faktycznym można mówić o odpowiedzialności pozwanych – członków zarządu (...) spółki z o.o. za zobowiązania, które stanowiły podstawę wydania tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 16 czerwca 2010r. Jest to już zatem w dużej mierze problematyka interpretacji prawnej art. 299 k.s.h. oraz zastosowania tego przepisu w stanie faktycznym niniejszej sprawy, a jedynie częściowo kwestia oceny zebranego materiału dowodowego. Dlatego też należy rozważania te połączyć z zarzutem materialno – prawnym apelacji pozwanych, polegającym na stwierdzeniu, że Sąd I instancji niewłaściwie zastosował art. 299 § 1 k.s.h. w związku z art. 506 k.c. Pozwani twierdzą bowiem w swojej apelacji, że ugoda z dnia 11 grudnia 2011r., dotycząca przedmiotowego długu, spowodowała jego odnowienie i przesunięcie terminu wymagalności zobowiązań wynikających z tej ugody. Ponieważ przesunięcie to spowodowało, że zobowiązania miały być wymagalne dopiero w okresie styczeń – marzec 2012r., a pozwani nie byli już wówczas członkami zarządu spółki, nie mogą za te zobowiązania odpowiadać w trybie art. 299 k.s.h. Zanim jednak przejdziemy do dywagacji na temat znaczenia ugody z dnia 11 grudnia 2011r. dla odpowiedzialności pozwanych, trzeba najpierw odpowiedzieć na pytanie o to, kiedy członek zarządu odpowiada na zasadzie art. 299 k.s.h. Jednolity już w tej chwili pogląd większości doktryny i orzecznictwa, który podziela Sąd Apelacyjny, wskazuje na odpowiedzialność tych członków zarządu, którzy swoje funkcje pełnili w czasie powstania zobowiązania lub w trakcie jego istnienia. Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku powołał kilka orzeczeń na ten temat, a zatem nie ma potrzeby ponownego

ich powoływania. Należy jedynie wskazać, że Sąd Apelacyjny przychylił się do poglądów, wyrażonych w przywołanych tam orzeczeniach. Przepis art. 299 k.s.h. wprowadza bowiem samoistną, odrębną podstawę odpowiedzialności prywatnoprawnej członków zarządu za zobowiązania spółki. Jest to odpowiedzialność solidarna i subsydiarna, bowiem uzależniona jest od niemożności uzyskania zaspokojenia roszczenia od spółki. W § 2 art. 299 k.s.h. opisane są okoliczności egzoneracyjne, których wykazanie przez członka zarządu, zwalnia go od odpowiedzialności z tego przepisu. Chodzi o wykazanie, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Jak stwierdził to słusznie Sąd Okręgowy, pozwani nie podnosili żadnej z tych okoliczności, a ich jedyną linią obrony było twierdzenie

o rezygnacji przez oboje pozwanych z funkcji pełnionych w zarządzie spółki w końcu grudnia 2011r. Bezspornym w sprawie było, że umowa najmu z dnia 2 kwietnia 2009r., będąca źródłem przedmiotowych zobowiązań spółki (...), a obecnie pozwanych, zawierana była przez pozwaną M. W. jako wiceprezesa zarządu, a zatem pozwana była członkiem zarządu w chwili powstawania tego zobowiązania. Pozwany T. K. figuruje w KRS-ie spółki jako jej członek zarządu od maja 2009r., a zatem został członkiem zarządu w trakcie istnienia zobowiązania, wynikającego z umowy najmu. Bezsporne jest także to, że oboje pozwani byli w zarządzie spółki w chwili zawierania porozumienia z dnia 11 grudnia 2011r. (zwanego przez pozwanych ugodą). Było to porozumienie w sprawie płatności zawarte pomiędzy (...) sp. z o.o. (poprzednikiem prawnym powoda), a (...) sp. z o.o., które zawiera uznanie długu spółki (...) względem spółki (...).F. (...) z tytułu zaległego czynszu najmu oraz kar umownych. W porozumieniu wskazano terminy płatności rat zaległego czynszu i od ich terminowego uiszczenia, uzależniono ewentualną realizację dalszych roszczeń z kar umownych. Oczywiście jest zatem, że w chwili zawierania porozumienia, tj. w dniu 11 grudnia 2011r. spółka (...) nie tylko posiadała zobowiązania w stosunku do powoda, ale także istniało już wówczas zadłużenie uznane w całości przez spółkę pozwanych. Tym samym – w ocenie Sądu Apelacyjnego – wykazano istnienie przesłanek odpowiedzialności obojga pozwanych z art. 299 § 1 k.s.h., bowiem byli oni członkami zarządu w chwili istnienia zobowiązania, które następnie potwierdzone zostało tytułem wykonawczym w stosunku do spółki (...), a którego egzekucja okazała się bezskuteczna. Wynika to z dokumentów dołączonych do akt sprawy, a pozwani okoliczności tych nie kwestionowali. Dlatego też w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował art. 299 k.s.h. i prawidłowo uznał pozwanych za odpowiedzialnych za zobowiązania spółki (...) w myśl tego przepisu. Ponieważ decydującym o istnieniu tejże odpowiedzialności jest sam fakt pozostawania w zarządzie spółki w chwili powstania, bądź istnienia danego zobowiązania, co w przypadku pozwanych nie było kwestią sporną, kwestia charakteru prawnego porozumienia z dnia 11 grudnia 2011r., a w szczególności kwestia ustalenia, czy stanowi ono odnowienie w myśl przepisu art. 506 k.c. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Na marginesie można jedynie podnieść, że treść tego porozumienia, które jest uznaniem długu i częściowym rozłożeniem go na raty spłat, wskazuje iż nie ma ono takiego charakteru.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji, co do odpowiedzialności pozwanych w trybie art. 299 k.s.h., jednakże nie podziela stanowiska

Sądu Okręgowego w zakresie tego, iż w sprawie tej istniały przesłanki do wydania nakazu zapłaty w stosunku do pozwanych wydanego w postępowaniu nakazowym, bowiem nie zostały spełnione przesłanki z art. 485 k.p.c. Wydawanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawach, których podstawą dochodzenia jest przepis art. 299 k.s.h., gdzie pozwani mogą się bronić istnieniem opisanych wyżej okoliczności egzoneracyjnych należy zatem uznać za nieprawidłowe zastosowanie art. 485 k.p.c. Nie ma to jednak wpływu na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie.

Z opisanych powyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanych M. W. i T. K. jako bezzasadną i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego po myśli art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz w związku z § 6 pkt 7 i 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...).

MR-K